

70 yıl kendini bir hayal ülkesinde yaşatabileceksen, neden hakikatle uğraşırsın?

Post-truth dedikleri dönem bu. Gerçeğin *herhangi bir anlatı* (narrative) olduğu ve başka anlatıların da o kadar gerçek olduğu. Benim gibi *eski kafalar* gerçeğin eninde sonunda ortaya çıkan ve kendini belli eden, insanların hayatını değiştiren bir şey olduğunu söyleyecekler. Ona uymazsan, bedel ödediğin.

Bu ne kadar doğru? İnsan 80-90-100 yıl gerçekten uzak hayatını sürdürebiliyor, bir takım yarım hikayelere inanarak hayatını geçirebiliyor. Böyle bir imkan eskiden yoktu, tarımla uğraşan adamın *iklim değişikliği* konusundaki fikirlerinin gerçekle uyum göstermesi gerekirdi ama hayatını yapay iklimlendirilmiş binaların içinde geçirenler için böyle bir şart yok. Onlar isterse *iklim değişikliği* denen *uydurmanın* Çinlilerin bir oyunu olduğuna inanabilir.

Refah arttıkça insanların inançlarının gerçekle ilgisi de azalıyor olmalı. Böyle bir mecburiyet ortadan kalkıyor yani. Değişik toplumlar farklı tarafından ele alıyor hikayeleri, değişik şekillerde gerçekten uzaklaşıyor ama bir şekilde herkes gerçeği boşveriyor.